

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι εννιακόσια κι ένα
κι δλο τὰ συνειθισμένα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν ἔδρευόμεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν δρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὄκα ὡ φράγα κα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα δημοῦ μέρη—δέκα φράγα καὶ ἴσ τὸ χέρι.

Εἰς γινῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Νοεμβρίου δεκάτη κι' ἔβδομη
καὶ παρῆλθαν τῶν φθῶν οἱ τρόμοι.

Ἑπτακόσια κι' ἑννῆα καὶ τριάντα
καὶ ἔσχῶ τὰ φρικώδη συμβάντα.

**Φαούλης καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας ἕτος ὀκτέτος.**

Φ.— Συμφορᾶς φρικτῆς ἡμέραις...
κουρελιώστηκαν παντιέρας,
κι' ἦλθαν σὲ μεγάλο γάλι
νόμοι καὶ θεσμοὶ μεγάλοι.

Τί φρικτὴ Βουλὴ κι' ἐκείνη
τοῦ Σαββάτου, Περικλέτου...
ἴσασαζαν ρητόρων σμῆνη,
κάθε βλέμμα τῶν στίλετο.

Κζή: μάτιχα γουρωμένα,
ποῦ σοῦ τρώγανε τὸ μάτι,
κάτι στόματ' ἀφρισμένα
νὰ σπαράζουσι τὸν Κορριάτη.

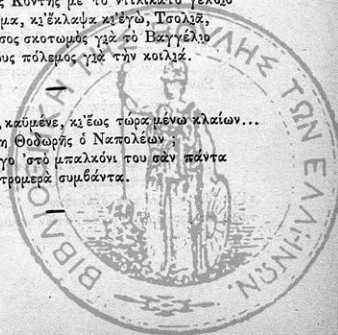
Κι' ἔλεγε τὸ κάθε στόμα,
ποῦ παλάζει γιὰ ψωμί,
κι' ἔξ ὀργῆς ἔπῃραν χρώμα
κι' ὅσοι φαίνονται χλωμοί.

Κι' ἔβρεχε καθὼς 'στὴ μάχη
τὴν γνωστὴ τοῦ Βατερλώ,
κι' ἔβρεχόταν κάθε ράχη,
κάθε κούκλο μουρλό.

Κι' ἔκουγες ἀπέξω: ἀκάτω,
δολοφόνοι καὶ στραγεῖς,
καὶ ρητόρων ἐμυκτὸ
λυσσαλῆα καταιγίς.

Κι' ὁ γλυκὺς καὶ πρὸς Κόντης μὲ τὸ ντιλικάτο γέλοιο
ἔλαφε πικρὰ 'στὸ βῆμα, κι' ἔλαφα κι' ἐγὼ, Τσολιζ,
ὅταν εἶδα πὼς κι' ὅ τὸσοι σκοτωμὸς γιὰ τὸ Βαγγέλιφ
εἶχε γίνει σὲ καμπόσους πόλεμοι γιὰ τὴν κοιλιά.

Π.— Ἐλαφα κι' ἐγὼ, καμῖνε, κι' ἔως τώρα μὲν εὐλαίων...
εἶδες πὼς ἐπευφημήθη Θεοδώρης ὁ Ναπολεῶν;
Ἐβγαλε καὶ πάλι λόγο 'στὸ μπακλόνη του σὰν πάντα
γιὰ τὰ τρομερὰ συμβάντα.

Φ. — «Όμως κρημα τέτοιος λόγος, τέτοια διαδηλώσις!... πάλι μένει λυπημένος σάν άποκαθήλωσις. Άρσαν τόν Θεοδωράκη τόν Κορδοφοίλητο, κι' από τούσους ποδ' μιλούσε 'π'ησαν τόν άμίλητο.

Τρέχουν διαγγελλείς
και πρώτοι τής Αύλης,

σ'τό σπ'ητι του Ζακήμη πηγαίνουσ τραχάτοι,
πάρε κηρότα κι' έλα, τού λένε, σ'τό Παλάτι,
κι' έκεινος κηροτάσ'δ' σ'τ' Ανάκτορα πηγαίνει
κι' ύστερα ξηναδ'χάινει, και
και δίνει μιά και πάει σ'τόν Τριανταφυλλάκο,
και γ'ρηγόρα, τού λέει, ξεκόνισε τού φράσκο,
τόν πάρει μέσ' σ'τ' άμάξ'ι, σ'τού Μουσεράτου π'ηνε,
κι' ό'ί δυό τού κουδούν' τής πόρτας του κτυπάνε,
πέρνουν και τόν Άντώνη και φεύγουν άπ' έκει,
και ξεκόνισε πάλι
γι'ά νάβρουν τόν Τοπάλη,

πού σ'τού Χηλοκονδίλη τόν δρόμον κα τοικει,
πλήν άτουχ'ός δέν β'ρ'ησαν τόν Κώστα, Περικέτο,
και τάρησαν μπλιέστο.
Τραβούν και γι'ά τόν Κόρπη, κι' αυτόν δέν τόν εύρησαν,
και δεύτερο μπλιέστο νομίζω π'ώς άβησαν,
και γι'ά τόν Νέγγη φεύγουν, οικονομίας κίονα,
πλήν ετούχ'ός τόν β'ρ'ησαν σ'τό σπ'ητι τόν Φοκίωνα,
και τούτον εβ'ρήμαξ'ι τόν συμπαραληχηθένου
και πάνε σ'τού Ζακήμη συμβούλιον νά κάνουν
γι'ά τήν παροσαν τάξιν τήν δικταρχηθεσαν,
και π'έρφωσαν κι'ό'ί φίλοι, πού σπ'ητι τον δέν ήσαν,
κι'ό' κυριος Ζακήμης στωμύλος άναγγέλλει
π'ώς Υπουργούς τούς θέλει.

Και κατ' άρχ'ός έκειναι με σοβαρό μεγάλο
έκαναν π'ώς δέν θέλουν νά γίνουιν Υπουργοί,
πλήν ύστερα σκεφθέντες π'ώς π'έρπει δίχως άλλο
νάρχουν κάθε νόμος σάν πριν νά λειτουργή,
εδέχθησαν σ'τό τέλος... τ'ι διαβίλο νά κάνουν ;
και σπ'ητι των επήγαν και τής βελλιάδες βγάνουν,
κι' εθός τήν άλλη μέρα βελλαδορορευμένοι
και ρεσοκοουρισμένοι
σ'τ' Ανάκτορα προτρέχουν εβ'ρήμαξ'ιων κλεισμένων
κι' όρ'κίζονται τόν δρόμον τόν'ι καθιερωμένον.

Π. — Μήγας ήκούσθη θελ'νος σ'τό σπ'ητι του Κοροζάνη
κι' έλεγε κι'ό' Ρωμάνος χωρίς μονάχ' σ'τό μάτι :
«Κόντε, γκατί νά π'όσες ; είχες τήν άπαρτία...
και τί θα γίνω τώρα χωρίς διπλωματίας,
και δίχως Άμπατζιούς, Κερόλους και τραχιμάκις ;...
κι'ό' κυριος των έπιλων πέταξε τής πιαλάκις,
κι' αυτός τήν περασμένη μακάριζε γαλήνη
και γι'ά κυριους 'ψήφιστε,
όπου Συνταγματάρχης επήγε σ'τήν Κυλλήνη
και Στρατηγός εβ'ρίσσε.

Κι' έλεγε κι'ό' Κυθήριος,
ό τής Παιδείας κυριος :

«Γι'ά 'δές κυριό πού 'διμάλεζαν νά γίνουιν συμφοραξί,
τόρα σ'τ' άρρεβωνιάσματα, σ'τόν γάμον τής χαράξ'ι.

πού θέταελλα και τόν Έρμη σ'τόν Στύρον νά τόν κολλήσω
κι' επ'παξ' και τούς Πατριούς του Ρούφου νά μιλήσω.»

Κι'ό κυρ Βασίλης έλεγε : «Τί λέτε, βρε παιδιά μου,
έστελλα «Σπέτασις» και «Ψαρά»
μέσα σ'έκεινα τά νερά
τής Σμύρνης και τής Σάμου.

«Και σ'τ' Άγιονόρος άραξαν κι'έβανε πανηγύρι
κι' έβραγαν ή ήπιανε κηλδ σέ κάθε μοναστήρι,
και κόσμος εκκάρωσε του Στύλου τά δελφίνα
και κομπολόγια 'π'ησαν κι' εύχαις και κομποσχοίνια,
μα κι'ό Μικκούλης, βρε παιδιά, σέ χρόνια γαστομέρικα
επ'ηγε τήν παντιέρα μας νά δείξ'η σ'τήν Άμερική,
κι' από τήν Λόντρα πέρασε νά δ'η τόν Έδουάρδο,
κι' ούτε κανένας σ'τή στεριά δέν επήκει μπλιάρδο.

Έλεγατικά Συνέδρια μού ρίχτηκαν με πάθος
και κάθε τόσο μούβγαζαν σ'τή μέση κι' ένα λάθος,
και δός του και μού εκάρωναν μηνόσις Νικολόπουλοι
κι' έλέγγων Κανελλόπουλοι,
κι' εντάματα φορτωθήκαν νά τ'ά πληροφορ'ί μόνος,
μα τόρα γι'ά τού τίποτε παρητίσις και πόνος.

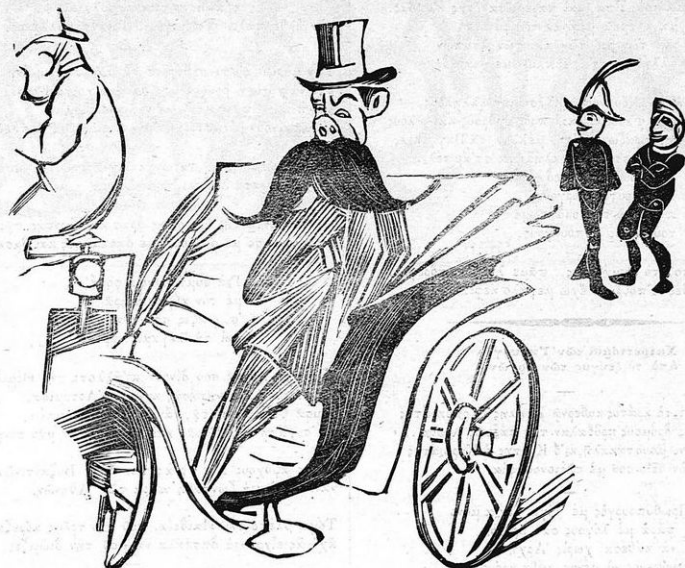
«Ω κομποτούσα Θάλασσα και Στόλε τί θα γίνης ;
έκεινος ό Καράπικυλος ό τής Δικαιοσύνης,
πού με θυμ'ό τόν έβουσα πατόκιερη μαξ'ί μέρα
κι' αυτός ελιγροθύμως και τούσ'ερην κιόρα,
έκεινος καθώς φανεται μ'ός εδ'ωσε κατόρα
κι' έπασαν τόσα σπαράρα,
κι' έμεις, πού μόνο με πακ'ι σ' Μεκανόσις εβ'γήκαμε,
σέ μ'ία κουταλιά νερό 'πέσαμε και πνιγήκαμε.

Φ. — Κακοροζίκις ήμέρας με φονικιά, με φονικιά,
και με τόσα τραγικιά,
κι' επ'λανθ'ό σ'τάς Άθήνας πνευμ' σφίξης, πνευμ' τρώμου,
κι' έβρουχ'όταν κι' έγαυριον οι Καννιβάλοι του δρόμου.

Έρμυθίσαν τά πάντα, λές και νάπασε πανώλης
σέ κυριους και κυριος,
κι' ήτον ερμυαν ή πόλις
λυσοσπ'μένης μαγκιάρικς.

Δέν εκύτταξ'ες κανένα στρατιώτη και φρουρό,
και καμπόσι κουρελ'δες β'ρήκαμε κι' αυτό καιρό,
και σάν δαίμονες ύλ'εθρο δός του και γυρίσανε,
κι' άλλοτε φαναζ'αν γούτ'η κι' άλλοτε σ'μυρίζανε,
και βροντούσανε σανίδ'η,
τενεκέδες πετρελάκι,
κι' έξοστόμιζαν βρισίδ'η
μ' ένα στόμα πειναλέον.

Έλυμνίστο τούς δρόμους ξεπατούστωη ρεμουλά,
πήγαν και σ'τού Σιμπούλου κι' εσυρ'ίσαμε με δούλα,
κι' έβριζαν άρεμάνις και καμπόσις πιστολαξ'ι,
κι' έτρεχαν άπάνω κάτω γι'ά νά βγαζουιν δουλειάξ'ι.

Ήλθαν και 'στὸν Κερκυρατὸ μὲ βρισίδια, μὲ φωνὴ,
κι' ἀπορῶ μὲ τοῦ Κορσιᾶτη τὴν μεγάλ' ὑπομονή,
ποῦ δὲν πρῶταξες γιὰ χάρι τοῦ σπητιοῦ τοῦ τούου φρουρούου
τῶν ἐξάλλων Κορυβάντων νὰ σαρκπίσου τοὺς σωρούου.

Τὸν ἐχλεύαζαν οἱ μάγκες και τοὺς ἤκουεν ἀρώνως,
παρὰ τρίχα νὰ τὸν πάρη και μὲ σαφῆρα δολοφόνοου.
Μὰ τί κράτους ἦταν πάλι, τὰ Συντάγματα κουρέλια,
κ' ἐν' ἡγυρνοῦσες μὲς 'στὴν πόλι
σοῦκλεβαν τὸ πορτοφόλι
μὰ χαρὰ γιὰ τὰ Βαγγέλια.

Κι' ὁ λαὸς ὁ νοικοκύρης
τῶν τιμῶν ἐργατιῶν
ἐφριτε 'στὰς πανηγύρεις
τῶν ἀγρίων συρφετιῶν.

Μήτε Φρουράρχουου ἐβλεπες, μήτε φρουρούου Ταμείου,
κι' ἔμενε μόν' ὁ Φρουράρχουου τοῦ Πανεπιστημίου,
μόνον ἐκεῖνος κύριου και νικατοράξ ἦτο
και τὸ Πανεπιστήμιου ἀγρόφυου ἐφρουρεῖτο.

Ὁ κύριου Λουκιανούου μὲ φοιτητάς ἀκλίμουου
αὐτοῦ ἐφρουρεῖ τὰς φρουράου τοῦ κράτουου τὰς νομίμουου,
ἐκεῖνου ἐστειλε φρουράου κι' ἀπάνου 'στὸ Παλάτι
και τοῦτ' ἀνε σπολλάτι.

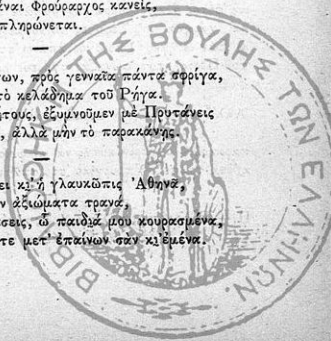
Και σὰν νὰ μὴ μὰς ἐφτανε τόσοου παροῦσημοῦ
ἔγινε και σεισμοῦ,
κι' ἐπῆγε κι' ἦλθε, Περικλῆ, τοῦ κράτουου τὸ σακφίδιου
και κάθε ζῶου λογιῶν και ζῶου καταικίδιου.

Κι' ἔτρεξε κι' ἐγὼ δικιῶου μὰς 'στὸ Φλογερόου Κοκκίνου
κι' εἶπα: Τέμενου εἰρήνου ἀπροσπέλαστον ἀξ μείνη.
'Στὸν ἀγῶνα τῆς θρησκείας ἐνικητάτε, παιδιὰ,
κι' ἀξ δοθοῦν εἰς τοὺς Πρωτάξει τοῦ τέμενου τὰ κλειδιά.

Νύκτες πέρασαν κι' ἡμέραι τρώου, μύθου, ἀγωνίας,
και τὰ μάτι σου πρησθήκαν ἐκ τῆς τύσης ἀγρυπνίας.
Ὡ νεότηου, σὲ κυττάξω και πολὺ μὲ συγνεῖς
κι' ἡ καρδιά σου φτερόνετα...
κατὶ βέβαιου σημεῖνεῖ νάνου Φρουράρχουου κανεῖ,
ἀλλὰ νὰ πληρώνετα.

Ὡ νεότηου τῶν γραμματιῶν, πρὸς γενναῖα πάντα σφίγα,
κι' ἀρηίφιλου ὀρθῶνου 'στὸ κελιάξου τοῦ Γρήγου.
Ἐξυνοῦμεν μὲ Συγαλήτουου, ἐξυνοῦμεν μὲ Πρωτάξει
τὸν ἀγῶνα σου τὸν νεόν, ἀλλὰ μὴν τὸ παρακαλέξ.

Καιροῦ εἶναι, ἀξ φωνάξου κι' ἡ γλαυκῶπιου Ἀθῆνα,
νὰ ξεχάστε Φρουράρχουου ἀξιοματα τρανά,
γιατὶ θάνατου κι' ἐξετάσει, ὡ παιδιὰ σου κουρασμενα,
και 'μπορεῖ ν' ἀπορριφθε μετ' ἐπαίνου σὰν κι' ἐμενα.

Τέτοια φρόνιμα τούς είπα, και παρέδωσαν τὰς κλειδάς,
 μὲ κι' ἐμεῖς μακρῶν τῶν ρύπων
 καὶ τῶν βρόντων καὶ τῶν κτύπων
 ἀγκηθώμεν ἀλλήλους κι' ἄς ἐκπλύνομεν κηλίδας.

Π. — Εἰρήν' ἤμῖν κι' ὀρόνηα, φιλήσωμεν ἀλλήλους,
 κι' ἄς λῆμε τῶρα, Φασουλῆ, καὶ πρὸς ἔθρονον καὶ φίλους
 πῶς δὲν θὰ μεταφράζονται στὸ μέλλον τὰ Βαγγέλια,
 πᾶμε νὰ κῆψωμε κιστούς καὶ κλημάτα στ' ἀμπέλια,
 νὰ πρῶμε, νὰ πηδήσωμε
 μὲ χορευτὰς γαργούρες,
 πᾶμε νὰ τραγουδήσωμε
 τοὺς νέους Ἰπουργούς.

Φ. — Καλὰ ποὺ τὸ 'θυμήθηκες... πᾶμε λοιπὸν, ἀδρέφι...
 γιὰ πατινάδες Ἰπουργῶν ἔχω μεγάλο κέρφι.

Χαιρετισμοὶ τῶν Ἰπουργῶν ἀπὸ τὸ ζεῦχος τῶν ἀργῶν.

Φ. — Πάλι τὸ κράτος κυβερνᾷ Ζαχίης Ἀρποκράτης
 καὶ μὲς στὸν δρόμου πρόβλεκεν τῆς τάξεως λορέα...
 Χαίρε λοιπὸν, μουστακλή, κι' ὁ Κόντης, ὁ Κορφατῆς
 ἔπεσε σὺν τὸν θεο σου μὲ πλειονοψήφια.

Καλλίτερα Πρωθπουργός μὲ λίγα λίγα μόνο
 παρὰ μὲ λόγους σὺν βροχῇ
 νὰ κάθεται χωρὶς Ἀρχὴ
 κι' ἀντιπολιτευόμενος νὰ μένει κάθε χρόνο.

Π. — Πούρι πούρι πούρι πούρι,
 πάλι σούλθε κλεψοῦρι,
 κι' ὅλοι τῶκοψεν κομπσοῦρι.

Πάλι στρίβεις τὸ μουστάκι, πάλι στὸ Παλάτι πᾶς,
 καὶ τὸν θεο σου πειραμένει καὶ γελῶντας σιωπᾶς.

Ξανακάθισε στ' αὐτὰ του τὸ πολὺπαθο Κορδόνι,
 ὁ δὲ θεὸς σου καὶ πάλι τὸ φραξὲ καὶ δὲν κρύνει.

Φ. — Ἀμὴν ἀμὴν καὶ κόντρ' ἀμὴν,
 Τοπάλη μου Βενιαμίν,
 ὦ δικλεκτὲ 'στους δικλεκτους, δικαιοκρίτη Κώστα,
 γλυκύτατε, κομπόστα,
 ὅταν Προέδρου τῆς Βουλῆς ἦτο ψηφοφορία
 μόνο κοουκὶ σ' ἐψήφισαν ὡς τώρα δεκατρία,
 μὲ φέτος δεκατέσσερα σοῦ ἴδωσαν καὶ κᾶτι,
 καὶ γάρηκα ποῦ ζέρουγες τὸ νόμπερ τοῦ Γουόδα,
 κι' ὅταν ἐπῆγες Ἰπουργός ἀπάνω στὸ Παλάτι
 τοῦ Περικλέτου φωνάζα: «γάρφουε καὶ τραγοῦδα.»

Ἄλλ' ὅμως πρὶν τὴν Θέμιδα καὶ σὺ νὰ διορθώσης
 μὲ τὰς πολλὰς σου γνώσεις,
 παρακλιῶ σε πρὶν αὐτῆς νὰ μὴ φρεῖθης διαπάνης
 κι' ἐνα τραπέζι Ἰπουργικὸ στὸ σπῆτι νὰ μὲς κᾶνης.

Π. — Ἐξωραῖσου, πόλις μας, ἄς κλείση κάθε λάκκος,
 δὲν μὲς ζαφμαζοῦν πιστολιζαί.

κι' ἀνθίσαν τριανταφυλλιάς
 σὺν ἤθε πάλιν Ἰπουργός ὁ Τριανταφυλλιάκος.

Τὴν μυρωδιὰ σου σκόρπισε νὰ μὲς ἀπολυμᾶν
 καὶ νὰ μυρῖσῇ βρώμα μας σὺν μύσχοι καὶ κανέλα,
 καὶ πάλιν ἀπαγῆρουμε μὲ νέο σου φριμάνι
 νὰ μπαίνουν μὲς στὰ Θέατρα κυρίαίς μὲ καπέλα.

Φ. — Χαίρετῶ τὸν Ἀντωνάκη, χαίρετῶ τὸν Μομφεράτ
 ποῦχει δυνατό κεφάλι, νομομαθὴν γεμάτο.

Πέντε πέντε τῆς Παιδείας δρᾶς εὐλιζώντας τῆς σκάβ
 μεγαλύνα με δῆκαους, μὲ δασκάλους καὶ δασκαλαίς.

Γιὰ θυμήσου μὴ φορὰ!...
 μὲ τὸν κύριον Ψαρά
 σύγκλιες στὸν Φαληρέα
 καὶ τὰ λέγαμε πᾶρεα.

Μὴ τὴν Ἀθηνᾶ σοῦ δίνουν κι' ἄλλοτε τὴν Θέμιδα,
 μὲ καιροὺς νὰ κυνηγήσης κυνηγὸν Ἀρτέμιδα,
 χρυσὰ βέλη νὰ πετᾷ, νᾶναι πιπυζὸν πιπίνι,
 νὰ συχᾶση κι' ὁ Ψαράς καὶ καφρέδες νὰ μὴ πίνη.

Ἄστας ἀψύχους Ν ε α ρ ε τὸν ποτὲ Βυζαντινὸν
 νᾶναι καὶ μὴ ζωντανῆ νεαρὰ τῶν Ἀθηνῶν.

Τώρα βλέπε τὴν Παιδεία, ποῦ τὴν τρῶνε κόρυζαίς...
 ἄχι ἄς εἶχη μὴ δασκάλια νὰ μοῦ τὴν διωρίζεις.

Π. — Τὸν Τζωτῆ Κόρπα τραγουδῶ, ποῦ τᾶχει τετρακόσα,
 κι' ἔν κῆρη μὴ μὲ τὸ σπαθί, μὲ δέκα μὲ τὴν γλώσσα.

Δύο χαρτοφυλάκια σοῦ ἴδωσαν μεγάλα,
 τὸν μπουσουλὰ τοῦ Ναυτικοῦ καὶ τοῦ Στρατοῦ τὴν πλάα.

Ἄλλ' ὅμως ὑπεράξι καὶ γιὰ τὰ δῶδ σὲ κρίνω,
 κι' ἄλλο στὸν Κόρπα νᾶδιναν θὰ τάξιζε κι' ἐκεῖνο.

Μαζὶ μὲ τὴν Διοίκησι ποτὲ νὰ μὴν τρακάρης
 καὶ δίχως σὲ λουτρά νὰ πᾶς προδιδακμὸ νὰ πάρης.

Φ. — Ψάλλω καὶ τὸν Φωκίωνα τὸν μαθηματικὸ,
 ποῦ καὶ μ' αὐτὸν τὴν τύχη τοῦ θὰ ἔβη τὸ Κεντρικό,
 καὶ τοὺς πολλοὺς του ποντικοὺς θὰ τοὺς ἀφῆσαν ἔλους
 νὰ σπείρουν τὸ μικροδὸν τῆς στοιγερᾶς Πανωλούς.

Π. — Νᾶναι σιδηροκέφαλο καὶ τοῦτο τὸ Κόρβενο,
 κι' ἐγὼ σιδηροκέφαλος τὸν Φασουλῆ νὰ δῆνω.

Καὶ καμπόδαίς ποικιλιάς, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαίς.

Ἐγῆκε τῆς Ἰφιγενείας, τῆς ἐν Ταύροις δηλαδὴ,
 τῶν γορῶν ἢ γλυκυτάτη καὶ μελίρροτος αὐδῆ.
 Ὁ Γεώργιος Παχτικός, ἐμπνευσμένος μουσικῆς,
 τὴν μεγάλην μουσικῆν του ἔγραψεν ἀρμονικῶς.

Τὸ κάλλιστον «Μουσειὸν» τὸ Περιοδικὸν
 ἔβγαλε νέον τεῦχος ἑνὸς μοναδικόν.